



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτων αριθμούστες χρόνον
τήν κλεινὴν οἰκόμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτὼ κι' ἑκατόσσα,
νέα ὄρασις Ρωμῶν μετ' τὴν γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἠνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ναι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρα—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ὕ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Μηνὸς Μαρτίου πρώτη,
σὲ τάφος φαγοποιῶ.

Χίλια κι' εἰκοσιῆξ,
κόσμος διψᾷ νὰ βρέξῃ.

**Ψυχοσαβδάτου τελετὴ
κι' οἱ θρὸ ξυλῆνοι σκελετοί.**

Φ. — Πῶς σοὺ φαίνεται και τοῦτο, ψυροκάρα σεβαστή,
ἔπειτ' ἀπὸ Καρναβάλι νᾶρχεται Σαρακοστή.
Πῶς σοὺ φαίνεται και τοῦτο νὰ μὴν τρέχῃς σὲ χοροὺς
και σὲ τῶγχα κι' ἑσπερίδες,
νὰ μὴν βλέπῃς τὴν γκαφίλα, και τοὺς ἄλλους Ἰλαροὺς
μασκαράδες και μπικρηδες.

Τί καλά, βρε Περικλέτο,
τὴν περῶσαμε κι' ἔφετο.
Μ' ἔκανε τὸ Καρναβάλι τὴν ψυχὴ μου νὰ κλάσω,
μασκαράδες μοῦ μιλοῦσαν
και συχνὰ μὲ γαργαλοῦσαν
νὰ μὲ κάνουν νὰ γελῶσω.

Τώρα πᾶν χοροὶ και τῶγχα,
τώρα βλέπε τ' ἀποφῆχα
τόση μέθης και κραυγῆς,
κι' ἄρχισε νὰ ξαναβάλῃς
τῆς ζωῆς τὴν σαχλαμῆρα
και τὴν τόση κουταμῆρα.

Τί καλά, βρε Περικλέτο,
τὴν περῶσαμε κι' ἔφετο.
Σὲ γνωρίζω πρὸ καιροῦ,
μοῦλεγε μὴ μασκαροῦ.

Σὲ γνωρίζω, σὲ γνωρίζω, κι' ἄλλη μοῦλεγε κυρὰ,
και γιὰ τοῦτο, Φακοῦλη,
σὲ παρακαλῶ πολὺ
μὴ τὸ ντόμινο ξεχάσης μὲ τὰ μαῦρα τὰ φτερά.

Σὲ γνωρίζω, σὲ γνωρίζω, μοῦπε κι' ἄλλη μασκαροῦ,
πάντα τακτικά μὲ βάζεις μὲς σὲ τὸ φύλλο τοῦ χοροῦ.
Μοῦπε κι' ἄλλη στρουμπουλῆ: μὲμνησο και μὴ λησμένοι
και τὸ ντόμινο τὸ μπλέ, Φακοῦλη μου, κι' ἐδοαμένοι.

Κι' ἄλλη μοῦλεγε μὲ νάζι: κι' ἂν δὲν ξέρῃς τὸνομά μου,
σὲ παρακαλῶ νὰ γράφῃς κἄτι εἰς τὸ λείκιμά μου.
Κι' ἄλλη μοῦλεγε: καιμῆνε, και σὲ ξέρω και μὲ ξέρεις,
και παρακαλῶ κι' ἔμένα σ' τὸν Ρωμῆθ νὰ μ' ἀναφέρῃς.

Μοῦπε κι' ἕνας, σφιγγαντάς μου τὸνα μου και τᾶλλο χέρι,
πῶς σὲ Φάληρο τὸν βλέπω τακτικά τὸ καλοκαίρι.
Μοῦπε κι' ἄλλος πῶς συχνάζει τακτικά σ' τοῦ Ζαχαράτου
και μονάχος του γέλοσος κι' ἔδαστοσος τάντερά του.

Και περνοῦσαν μασκαράδες
εἴσορι και φοικαράδες
μὲ κροῦσιχα και μὲ κρᾶνη και μὲ παλιοχαπέτα,
μὲ βελουδα και μετᾶξια και λογιῆς λογιῆς κουρέλια,
κι' ὅλο μοῦλεγαν ἀστειὰ κι' ἴλαρα κι' εἰσπράπελα,
ποῦ και τώρα τὰ θυμοῦμαι και λιγνόμεναι σ' τὰ γέλοια.

Παίει πρὸ τὸ Καρναβάλι
κι' ὅλα τὰ ξεχάνομε...
τώρα, Περικλη βουδάλι,
πῆς μου τί θὰ κάνομε;

Τώρα πάλι, κουραλῆ,
μέσα σ' τὴ σαχλο-Βουλῆ
θὰ περνοῦμε τὸν καιρὸ
δίχως τσαὶ και χορὸ:

Τώρα μὲ τὸ στόμα χάσκα
δὲν θὰ βλέπῃς κάθε μάσκα,
κι' ἢ τοῦ πνεύματος ἐστία
δὲν θ' ἀκούῃ τὸς ἀστειὰ.

Τώρα πάλι Παραμῆντα
κι' ἀτελείωτη κουβέντα
γιὰ μεγάλα πρόμματα
και Φουρνῆ προγεράματα.

Ἄχ! πῶς ἤθελα γιὰ πάντα, Περικλέτο, νὰ γλιενοῦ,
Πιερότους ν' ἀγκαλιζῶ και Παληφότους νὰ σκουνοῦ,
νὰ κυττάζω μασκαράδες πηδηκτοὺς και κουδουάντους,
ποῦ σκορπίζουσαν εὐωδίας,



· και ποτέ να μὴν ἀκούω γιὰ παρασκευὴ τοῦ κράτους
καί γιὰ τέτοιαις ἀηθίαις.

· Ἄχ! πῶς ἤθελα, τσολζα,
μὲ τῆς μάσκαις νὰ τυρβάζω,
καί τ' ἄδσοπα σκυλιζα
'στὴν ἀγγαρεζα νὰ μὴ βάζω.

Γιὰ τὸ γλέντι νὰ σφιγῶ
μὲ καιλιζὰ παραγαμάτη,
καί στρωμένο' στὸ κρεβάτι
νὰ μὲ κάνουν στρατηγῶ.

II. — Ἴθελα κι' ἐγὼ, βρὲ χάχα,
πριν γιὰ πάντα κακαρῶσω,
'στὸν Καρνάβαλο μονάχα
ἔλα νὰ τ' ἀφαιρῶσω,
πνεῦμα, σῶμα καὶ ψυχὴν,
κάθε πόθο μου κι' εὐχὴν.

· Ἴθελα, βρὲ πατριῶτη,
μοναχὰ μὲ φαγοπότι
τὴν ζωὴ μου νὰ περάσω
κι' ἔλα τὰλλα νὰ τὸ βράσω.

Διαρκῆς μασκαράληκι Ρωμηοσύνης Ἰλαρῆς
ἡ ζωὴ μου νᾶναι μόνον,
καί' στοὺς τάφους τῶν προγόνων
νὰ καθίξω μασκαρᾶς.

Καί γιὰ μένα τὸν γλεντζέ, καί γιὰ μὲ τὸν πνευματώδη,
νὰ δουλεύουν οἱ κοιτοί, κάθε βλάνκας, κάθε βρῆδι,
νὰ μὲ κάνη φτερωτὸ φλογερά χορομανία,
ἔως ἔτου μζάν ἡμέρα
νὰ φωνάξουν ἀπὸ πέρα:
οὐρε τώρα πηδηκτὸς καί μές' στη Μακεδονία.

Μέσα' στῆς ζωῆς τῆ ζῆλη,
μέσα' στῆς ζωῆς τὸν πόνο,
ἄχ! γιὰ τὸ Καρνάβαλι
νᾶναι μζὰ φορὰ τὸν χρόνο;

Πῶς τοὐλάχιστον ἐδῶ' στοὺς Ρωμηοὺς νὰ μὴν κρατῆ
Καρναβάλι διαρκῆς;... μὰ γιὰτὶ γιὰτὶ γιὰτὶ;
Φ. — Τί' ρωτᾶς ἐμε γιὰ τοῦτο, Περικλέτο στραβοκάνη;
τρέχα νὰ' ρωτᾶς ἐκείνους, ὅπου τάχουν ἔτσι κάνει.

II. — Τάχα δὲν μπορεῖ, σακάτη,
νὰ βρεθῆ' στὸν κόσμο κάπ,
ποῦ μὲ τοῦτο νὰ γεμιζῆ τῶν ἀνθρώπων ἡ καιλιζὰ
διχως κόπο καὶ δουλειά;

Kι' ἄφου σώνει καὶ καλά μὲ λαχτάρω κι' ἄγωνία
θέλωμ Μακεδονία,
τάχα μὲ τοὺς Καρνάβαλους,
μὲ τὰ τσάγγα καὶ τοὺς μπάλους
δὲν μποροῦμε, βρὲ φαροῦτη,
νὰ τὴν πάρωμ καὶ τούτη;

Φ. — Δὲν μποροῦμε δυοτυχῶς, Περικλέτο φαμφαρόν,
μετὰ λύτης μου κι' ἐγὼ' στοὺς Ρωμηοὺς τὸ βεβαίονω.
· Ὅμως μᾶς τὸ βεβαίονου καὶ φιλέλλητες πολλοὶ
ποὺ δὲν πέρνεται μόναχα μὲ χορὸ καὶ μὲ βιολί.

Εἶναι βέβαια κι' ἀνάγκη Καρνάβαλου καὶ χορὸ,
ἀλλὰ καὶ δουλειᾶς, ψωρίτη...
χόρευε, κυρὰ Μαρσὸ,
ἔχε κι' ἔννοια γιὰ τὸ σπῆτι.

Μὰ τὸρ' ἄς λησμονήσωμ τὴν ἄμειτρον βλακείαν
θνητῶν ἑπονεϊδίτων,
κι' ἄς σπεύσωμ εἰς τὴν νεκρῶν ἐκείνην κατοικίαν
τοσοῦτων φειμητῶν.

Τὴ χωρατὰ λησμόνης κι' ἐκείνων καὶ τῶν ἄλλων
καὶ πλανηθῶμν ἄλλοι' στὴν χῶραν τῶν ἀλάλων.

♦♦♦♦♦
**Πᾶνε' στὸ Κοιμητήρι
νὰ βουῖν τὸ πανηγύρι.**

II. — Ἴδοῦ καὶ πάλιν, Φασουλῆ,
τὸ μέγα Κοιμητήριον,
ποῦ τόσας σκέψεις προκαλεῖ
τοῦ τάφου τὸ μυστήριον.

· Ὅλ' ἀναπαύονται νεκρὰ
'στὴν χῶραν τῶν ἀλάλων...
ἴδου κρανία φαλακρά,
ἴδου σωροὶ κοκκάλων.

Κανεὶς νεκρὸς δὲν ὀμιλεῖ...
πῶς' στὴν σιγήν τρυφῶ...
βαρέθηκα, βρὲ Φασουλῆ,
καὶ νὰ φιλοσοφῶ.

Συνεὶ κι' ἡ χῶρα τῶν νεκρῶν μὲ κτύπους διατόρους
καὶ δέχεται τοὺς ζωντανοὺς τοὺς προσωποφόρους,
καὶ προσωπὶς ἀπρόσωπος σκελεθροῦ καὶ γελῶια
μὲ κάθε ζῶντος μασκαρὰ γελᾶ τὰ μεγαλεία.

Θρῆνη πάλιν τὴν καιλῶδα
τόσων πόνων μὲ μπουζουκί,
μὲ φακῆ μὲ φασουλάδα,
ταραμὲ καὶ βρεκτοκοῦκι.

· Ἄκου γύρω μας τί θρῆνοι!
πόσα δάκρυα καὶ πταῖα!..
τώρα δέχονται κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ δὲν ἔχουν προσωπέια.

Φ. — Μὴ μοῦ τὰ λὲς ἐναντί...
κατήντησαν κοιτὰ
κι' αὐτὰ τὰ Κοιμητήρια
καὶ τὰλῦτα μυστήρια,
κι' οἱ πόνοι κι' οἱ λυγροὶ
κι' οἱ τόσο στεναγμοί.